

نی،

از سازهای بادی ایرانی است و جزو سازهای بادی می‌باشد.

نی ایرانی بر چند نوع است: دوزله، قره نی، نای هفت بند و ...

نای هفت‌بند از گیاه نی ساخته می‌شود و طوری آن را می‌برند که از سر تا ته آن شامل هفت بند شود. نی هفت‌بند یا به اصطلاح نی متشکل از ۵ سوراخ در جلو و یک سوراخ در پشت آن است که توسط انگشتان دوم و چهارم از یک دست و انگشتان اول تا چهارم از دست دیگر پوشیده می‌شوند. وسعت صدای آن به ۳ اکتاو و چند صدا می‌رسد.

به طور کلی نی را با جا گرفتن بین دو دندان نیش و گرد کردن زبان در پایین و پشت آن می‌نوازند اما اساتیدی همچون جمشید عندلیبی زبان را در بالا می‌گذارند.

برعکس سازهای دیگر، نی کوک ندارد و برای کوک‌های مختلف سازهای متفاوت ساخته می‌شود. به طوری که دو بلندترین و دو با ۷ فاصله کوتاهترین نی هستند. کوک نی به

معنی بمترین صدایی است که از خود بروز می‌دهد، مثلاً کوک سل در حالت دست بسته (وقتی تمام سوراخ‌ها پوشیده باشند) هارمونیک سل دارد.

در کل شیوه نی‌نوازی به دو گونه نایب اسدالله و کسایی است. از اساتید می‌توان حسن کسایی، حسین عمومی، جمشید عندلیبی، محمد موسوی، حسن ناهید و محمد علی کیانی نژاد را نام برد.

نی با صدای بسیار ظنین افکن خود جزو سازهای بسیار قدیمی بشمار میرود که صدای نزدیکی به صدای انسان نیز دارد.